

DESIRE®

Joanne Rocková
Zatmění srdce

 HARLEQUIN®
TM

JOANNE ROCKOVÁ

ZATMĚNÍ SRDCE

PŘEKLAD

ALEXANDRA ŠEDÁ

*Milá čtenářko,
tři příběhy, které Vám tento měsíc přináším, se tak
či onak točí kolem rodičovství. Hned v první povíd-
ce Zatmění srdce se hlavní hrdina snaží napravit ne-
spravedlnost vlastního otce, který vyloučil svého ne-
manželského syna ze závěti. Bonusem jeho dobrého
skutku je to, že přitom nalezne svou lásku. Ve druhé
romanci s názvem V bouři citů se hrdinka doopravdy
ocitne v bouři citů, když ji nečekaně vyhledá její bio-
logický otec a ona najednou zjistí, že patří do rodiny
bohatých texaských rančerů. Tématem třetího pří-
běhu Šéf na prodej je touha po dítěti, která nakonec
svede hrdinku s jejím zaměstnavatelem...*

Přeju Vám krásné čtenářské zážitky.

S láskou

Váš Harlequin

Joanne Rocková

ZATMĚNÍ SRDCE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Alaskan Blackout

První vydání:
Harlequin Books, 2023

Překlad:
Alexandra Šedá

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2023 by Joanne Rock
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-787-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-788-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-789-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Quintona Kingsleyho nijak nepřekvapilo, když ho vůz, který si najal, vysadil na ostrově Amanak na Aljašce dobrých sto yardů od jeho cíle.

V dešti.

„Promiň, člověče, ale budeš si muset vystoupit tady,“ omluvil se Quintovi mladík dozadu přes opěradlo starého sedanu. „Blíž k baru se nedostanu, zapadl bych do bahna.“

No jasně, pomyslel si Quint a zastrčil si telefon do kapsy kožené brašny, aby mu venku nenamokl. Mávl rukou na znamení, že rozuměl řidiči, který ho sledoval ve zpětném zrcátku. „Chápu, dejte mi pár vteřin, a hned jsem venku.“

„Žádný problém,“ zahučel mladík, jemuž mohlo být tak něco přes dvacet. Seděl zaražený v sedadle a dlouhé vlasy mu zakrývaly polovinu tváře, jak se skláněl nad mobilním telefonem.

Během posledních dvaasedmdesáti hodin, kdy byl na území tohoto, jak se mu příhodně přezdívalo, *posledního pohraničního státu*, se Quint potýkal jenom se samými problémy. Nejprve uvízl v Anchorage, kde čekal, až se vítr otočí k Aleutským ostrovům. Jakmile se počasí umoudřilo natolik, že dovolilo vzlétnout statečnému pilotovi malého vrtulového letadla, následoval dramatický průlet bouřkou. Potom se ukázalo, že půjčovna aut, kde si rezervoval vůz, dala k dispozici díky zpoždění v Anchorage jeho zmluvený automobil jinému klientovi a momentálně žádné jiné k dispozici nemá. Naštěstí

se mu podařilo sehnat alespoň odvoz, a nebyl tudíž důvod očekávat, že by tato poslední etapa jeho dva tisíce mil dlouhé odysey neměla proběhnout hladce.

Nic na světě mu totiž nezabrání, aby se setkal se svým polovičním bratrem Claytonem Reynoldsem, jehož poslední známou adresou byla tato zchátralá budova s nápisem *Otevřeno* na malém okně, viditelným i přes provazy deště. Clayton tohle místo koupil před třemi lety po ošklivé roztržce, k níž došlo mezi ním a jejich otcem. Clayton pak okamžitě opustil Silent Spring v Montaně a Quint vlastně nikdy neměl příležitost pořádně svého polovičního bratra poznat. Duke Kingsley se ke svému nejstaršímu synovi, narozeném mimo manželství s Quintonovou matkou, oficiálně nehlásil. Clay se pouze různě objevoval a zase mizel z jeho života v Silent Spring v Montaně. Občas s nimi strávil pár dní během léta, ale po většinu dospívání žil Clay se svou matkou na západním pobřeží ve West Coast. Tehdy před těmi třemi lety v Silent Spring pobyl dokonce několik měsíců a snažil se s otcem najít společnou řeč. Staré rány se ovšem zacelit nepodařilo a jednoho dne pokus o smíření vzal urychleně za své.

V té době už žil Quinton v Silicon Valley, kde pracoval v technologické společnosti, kterou založil. Nevěděl tudíž, co přesně se tehdy stalo. Kromě Claytona a otce to nevěděl ani nikdo jiný. A otec minulou zimu zemřel.

Do střechy vozu bubnoval déšť. Alespoň že se cestou zastavil v hotelu, kde se převlékl a hlavně přezul z kožených mokasínů do pořádných vysokých bot. Nepromokavé oblečení a obuv se ukázaly pro poslední úsek jeho cesty jako neocenitelné. Navíc stál Cyclone Shack blízko Dutch Harbor v prudkém svahu pokrytém bahnem. Nedivil se řidiči, že nechce jet dál.

Quinton měl měsíce zpoždění a byl si toho vědom. Chtěl tuhle cestu podniknout mnohem dřív, hned po smrti Dukea Kingsleyho, ale nedařilo se mu Claytona najít. Chtěl vyřešit otcovu závěť, která byla k bratrovi nespravedlivá. Starý muž z ní Claytona vyloučil a Quint se s tím odmítal smířit. V žádném případě nechtěl

dopustit, aby otcovy předsudky nevlastního bratra ze závěti vyškrtly.

Teď ho jen potřebuje vyhledat a celou situaci napravit.

Konečně jednou rukou otevřel dveře auta, druhou si přetáhl přes hlavu kapuci a vystoupil do prudkého lijáku. Loktem zavřel dveře, a když se rozběhl z kopce dolů, těžké kapky mu začaly narážet do hlavy a do ramen. Kolem bot se mu valila voda a podrážky se obalily blátem. Koženou brašnu tiskl pevně k tělu, aby ochránil důležité dokumenty, které s sebou nesl. Pomalu klouzal ze svahu ke svému cíli.

Jednopatrový dům se zdmi obloženými hliníkem nebyl v nejlepším stavu, a tak trochu připomínal stodolu na ranči v Montaně, kde přechovávali zemědělské stroje. Bylo to praktické stavení s dřevěnou rampou vedle schodů ke kovovým vchodovým dveřím, nad nimiž visel nakřivo vybledlý nápis s názvem podniku.

Rozmáčená půda mu smýkala pod podrážkami bot, když zaslechl zvuk motoru odjíždějícího auta. Popravdě, byl to spíš řev, který přehlušil i kvílení větru a hluk vln tříštících se o pobřežní skály. Podle cestovních průvodců, které Quint zběžně prolistoval v letadle, mělo být Beringovo moře v zátokách klidné, ale dnes bylo vlnobití zřetelně slyšet a jeho zvuk se odrazil od svahu. Byla polovina září a právě začínalo období dešťů. To znamenalo, že bude nízký tlak, hrozí záplavy, a dokonce i cyklón. S trochou štěstí se snad Quint odsud dostane dřív, než se počasí ještě zhorší.

Neměl tušení, proč mu Clayton neodpověděl ani na dopisy, ani na e-maily, a dokonce mu nezvedal ani telefon. Doufal, že když se s bratrem setká osobně, podaří se mu celou záležitost urovnat. S touto myšlenkou vyšel po schodech ke dveřím baru a otevřel je. Když se snažil zavřít je za sebou, víchr mu je málem vyrazil ruky, a když se od nich odvrátil, musel se na chvíli zastavit, než si oči přivykly šeru panujícímu uvnitř baru.

Okamžitě na sobě ucítil několik párů zvědavých očí. Při čtvrtčním večeru se tu sešlo na dvacet žízniých

zákazníků. Odněkud zněla moderní country hudba a plechový zvuk naznačoval poddimenzovaný reproduktor. Prostor byl na jedné straně rozdělený borovými prkny na několik kójí s vysokými stoly a na druhé stál barový pult, nad nímž od stropu visely industriálně vyhlížející plechové lampy. Lahve s alkoholem v policích za barem a nástěnka plná fotografií a listů papíru s různými oznámeními přibitá na zeď v rohu na opačném konci místnosti tady byly to jediné, co by se dalo považovat za dekoraci.

Quinton se zastavil na rohožce, aby si očistil boty, když se do plechového zvuku kytary – vážně by si měli seřídít reproduktor – ozval ženský hlas.

„Jestli budeš jíst, posaď se, kam budeš chtít.“ Hlas to byl poněkud níž posazený a zároveň zpěvavý. Postrádal zdejší přízvuk a zněl tak příjemně, že ho pojala zvědavost. „Hned jsem u tebe.“

Než se však stačil otočit, zahlédl už jen vodopád vlasů barvy mědi ve slunci, jak mizí za barem.

Kvůli jídlu do Cyclone Shack rozhodně nepřišel, a tak se postavil k výdejnímu pultu připomínajícímu stůl na řezání prken. Kozy nohou byly zepředu zakryty deskou z překližky, ale horní deska byla z krásného dřeva. Před pultem stálo pár vysokých stoliček.

Quinton už v duchu přemýšlel, co všechno by tu měl bratr předělat, až dostane podíl z Kingsleyho dědictví, aby se to tu trochu pozvedlo. Jen se mu musí podařit Claytona přesvědčit, aby svůj podíl na dědictví přijal.

Poté, kdy po dlouhé cestě konečně dorazil do vytouženého cíle, cítil, jak se mu do žil vlévá nová síla. Opřeny o pult netrpělivě čekal, až se zase objeví ty rudé vlasy, které před chvílí někam zmizely. Znovu se rozhlédl po zšeřelé místnosti. Neviděl, že by tu dnes pracoval ještě někdo jiný, a rozhodně tu nikde nezahlédl Claye.

Zatraceně.

Z myšlenek ho vytrhl hlubší, sametově zastřený hlas. „Tak čím posloužím?“

Kráska s měděnými vlasy se na něj dívala jako na něco, co vyvrhlo moře na černé skály, táhnoucí se podél

Unalaska Bay. Měla mléčně bledou pleť a drobný nos pokropený pihami, což na ní bylo to jediné, jak si Quint pomyslel, jemné a dívčí. Dlouhé zářivé vlasy měla divoce rozfoukané větrem, jako by se jí skrz ně prohnal opravdový cyklón. Zjevně se nesnažila nijak se upravit ani pro sebe, ani pro nikoho jiného. Ovšem její ústa, to bylo něco dočista jiného. Měla je nestoudně sexy. Plné, tmavě růžové rty bez jediné stopy líčidla okamžitě upoutaly jeho pozornost.

Na sobě měla obří flísovou mikinu s kapucí a nápisem a přes ní svítivě oranžové rybářské kalhoty s laclem. V jedné ruce držela hromadu jídelních lístků v laminátových deskách a v druhé velkou bednu s náradím. Mhouřila na něj tmavomodré oči a podezíravě si ho prohlížela od hlavy k patě. Jeho džíny, boty i plátěná bunda, z níž stále ještě kapala voda a kterou na sobě neměl od doby, kdy naposledy pásł dobytek, to všechno se hodilo na ranč, a ne sem, do rybářského přístavu na Aljašce.

Snad proto, že hned neodpověděl na její otázku, se na něj pobaveně ušklíbla: „Jo a jen tak mimochodem, vítejte na Aljašce.“

Nedokázal přesně určit, proč se ho nedotklo, jak se zjevně baví na jeho účet. Jako by snad záleželo na tom, co si kdo myslí o jeho kovbojském oblečení právě tady v tomhle zapadákově.

Než jí však stačil říct, že tu není ani kvůli jídlu, ani kvůli pití, ale že je bratr majitele tohoto místa a přijel s ním projednat obchodní záležitost, postavila bednu s náradím na pult před chlápka, který vypadal jako velký medvěd a jehož si Quint překvapivě vůbec nevšiml přicházet. Nejspíš proto, že byl příliš zaměstnaný civěním na tuhle rybářskou divoženku. „Díky za půjčení, Rykere,“ oslovila toho medvědího obra, a ten vzal bednu, jako by to byla dětská hračka, a postavil ji na zem vedle židle, na kterou se usadil. „Chytila jsem šest coho lososů během hodiny. Ten desetilibrový lodní naviják nemá chybu. Ve čtyřech jsme měli plné chladicí boxy za pár hodin.“

Přistrčila jeden jídelní lístek Quintonovi pod nos a ostatní nacpala do dřevěného držáku vedle pokladny. Vzala do ruky utěrku a otřela desku pultu přímo před ním zřejmě v očekávání, že se Quint posadí.

Setrásl z ramen kabát, přehodil ho přes opěradlo jedné z židlí, posadil se na druhou a čekal, až si ho žena znovu všimne. Krájela na prkénku limetky do zásoby tak rychle, až se čepel nože jevila jako rozmazaná šmouha.

„No však s těma potvorama ta bouřka pěkně zamíchala,“ poznamenal obr s bednou od náradí u nohou. „Můžeš si ty krámy půjčit, kdykoli budeš chtít. Vyhrál jsem díky tobě nad Fletchem dvacet babek. Vsadil jsem se totiž, že dneska ráno budeš mít nejlepší úlovek,“ zachechtal se.

„Tak Fletch vsadil proti mně?“ rozesmála se. „To si budu pamatovat, až mě zase bude přemlouvat, abych mu nalila na sekeru.“

Dokrájela limetky a shodila z ramen kšandy od rybářských kalhot. Srolovala neoprenový lacl kolem pasu a kšandami ho zajistila jako improvizovaný pásek.

Quint si všiml, jak úzký pas a dokonalé křivky se pod objemnou mikinou objevily. Ne že by ho něco takového pochopitelně zajímalo. Přijel sem, aby urovnal vztah se svým nevlastním bratrem, ne pro potěšení. Nenechá se ničím rozptylovat.

„Dovolíte?“ Quinton se naklonil k rudovlasé ženě, aby upoutal její pozornost. „Hledám Claytona Reynoldse. Nevíte, kde bych ho našel?“

Žena se zastavila a obrátila k němu pohled. Ruce, jimiž si ještě dotahovala uzal, jí spadly k bokům.

„A kdo ho hledá?“ Přistoupila ke Quintovi a naklonila hlavu jakoby v obranném gestu. Dokonce vyzývavém.

Na jednu velice pošetilou vteřinu Quint zatoužil, aby tu nebyl kvůli otcovu dědictví. Protože ocitnout se v centru pozornosti této ženy v něm probouzelo pocity, o nichž se domníval, že se už probudit nedají.

„Quinton Kingsley.“ Odpověděl navenek klidně, ale

srdce mu pod jejím pohledem bušilo jako o závod. „Jeho bratr.“

Na kratičký okamžik se jí na tváři objevil náznak úsměvu, vzápětí ale zvrátila hlavu a hlasitě se rozesmála. Záplava měděných vlasů se jí roztančila po ramenou.

„Něco konkrétního, co vás pobavilo?“ zeptal se, jakmile se mu zdálo, že se uklidnila.

„No to si pište,“ vyjela na něj, opřela se lokty o bar a probodávala ho pohledem. „Už měsíce mi sem voláte vy a celá vaše rodina a já vám pořád dokola opakuju, že Clayton nechce mít s Kingsleyho rodinou nic společného. A podívejme, vy si sem přesto přijedete. Vy, rančer z Montany, se trmácí až na Aljašku, jen abych mu to mohla zopakovat přímo do obličeje.“ Naklonila se k němu ještě o něco blíže, tak, že dokázal rozeznat světlé skvrnky v duhovkách jejích temně modrých očí. „Clayton,“ zabodla ukazovák do desky stolu. „Nechce,“ znovu zabodla prst do dřevěné desky. „Aby. Ho. Někdo. Našel.“

Quintovu sebejistotu narušily pochybnosti. Zdálo se, že tahle žena Clayтона dobře zná, a to ho znepokojilo.

Je snad tahle zrzavá amazonka bratrova přítelkyně? Nebo snad jeho žena? Clay nikdy o svém osobním životě před nikým z rodiny nemluvil.

„A jakpak to víte? A kdo vy vlastně jste?“ zeptal se překotně a cítil, jak mu ve spáncích buší krev.

Žena se zhoupla na patách a znovu se divoce rozesmála.

„To jste přesně celí vy, Kingsleyovi.“ Zavrtěla hlavou, vzala utěrku a začala zuřivě leštit desku barového pultu. Tak trochu se mu zdálo, že by si přála setřít ze světa i jeho. „Vážně čekáte, že s vámi bude chtít Clayton mluvit, když se nikdo z vás nikdy neobtěžoval ho vlastně poznat?“ Narovнала se a přehodila si sněhobílou utěrku přes rameno. Tváře jí hořely. „Jsem McKenna O'Brienová, ty omezenče. Jeho sestra.“

Tak jo, přesně vzato to je Claytonova nevlastní sestra. Není mezi nimi žádný pokrevní vztah. A přesto ji neuvěřitelně vytočilo, že se jeden z Claytonových bratrů,

i když jen polovičních, vydá až sem, na Aleutské ostrovy, i když jim všem dal Clay jasně najevo, že s tou jejich zatracenou rodinou, která ho nikdy nepřijala jako vlastního, nechce mít nic společného. Zatraceně, vždyť ona mu byla mnohem bližší rodinou než kdokoli z jeho vlastní krve.

A nejen že ho jako svou rodinu bere, vždycky bude také stát na jeho straně; potom co ji on a jeho máma přijali mezi sebe jako vlastní. Clayova máma. Dena Reynoldsová se nikdy k McKenně nechovala jako k nevlastnímu dítěti. Bylo jí sotva dvanáct a vzpomínala se ze smrti své maminky. Tehdy se dal její otec s Denou dohromady a usadili se v Seattlu. Clayovi bylo dvacet a už stál na vlastních nohou, tou dobou pracoval na ropných plošinách na Aljašce. Jenomže otec McKenny začal pít a nakonec Denu i podváděl. Clayova matka však dala jasně najevo, že McKenna u ní bude navždy doma.

A tak tomu i bylo až do doby před třemi lety, kdy Dena zemřela. Okamžitě po její smrti jí zase totéž řekl Clayton. Že McKenna bude mít vždycky domov u něj, dokud si to bude přát. Svě slovo dodržel, a když se jí po střední škole v San Francisku díky nevydařeném vztahu obrátil život vzhůru nohama, přiletěla za ním sem, do Dutch Harbor. To se stalo před rokem a půl a od té doby mu tady pomáhala vést Cyclon Shack. A Clayton ji přijal a na nic se jí nevyptával. Když pak potřeboval odjet kvůli něčemu důležitému, co patrně souviselo s Kingsleyho klanem, dovolil jí, aby se o jeho podnik postarala ona.

Clayton bylo to nejlepší z celé rodiny, co jí zbylo. Když tedy počítá i otce, který se někde upíjel a bůhví jakým dalším neřestem za tu dobu propadl. Takže ona rozhodně nemá v úmyslu cokoli o Claytonovi sdělovat tomuhle vysokému rančerovi s hrudníkem jak vytesaným z mramoru a očima barvy tekutého medu.

A to i kdyby jí snad nakrásně projel tělem záchvěv tepla, o jakém si myslela, že se ho už nikdy znovu nedočká.

Taková nespravedlnost. Po dlouhých osmnácti

měsících musí ucítit záblesk sexuální přitažlivosti právě k tomuhle chlapovi. K někomu, o kom věděla, jak je nedůvěryhodný a ještě k tomu blb. Však toho byly tehdy plné noviny a ona je všechny četla. To, jak starý Duke Kingsley odkázal celý majetek jen dvěma svým biologickým synům, tedy kromě toho druhého i Quintovi, zatímco ostatní potomky zcela opomenul. Ještě štěstí, že se Clay před několika lety se svými arogantními sourozenci nějak nepohodl a rozešel se s nimi. Proto ho zpráva o vydědění nezasáhla tak hluboko, jak by se to nejspíš dalo čekat. Znamenalo to totiž, že se k němu otec ani na sklonku svého života odmítl hlásit.

„Clayton žádnou sestru nemá.“ Tmavovlasý rančer na ni zarytě zíral, jako by to snad byla ona, kdo chce někoho obelhat, a ne naopak. Už jen to, jak vypadal. Všechno, co měl na sobě, vypadalo, jako by mu to někdo ušil na míru. Tmavý kabát na knoflíky mu seděl v ramenou jako ulitý a džíny perfektně obepínaly svalnatá stehna. Tedy, ne že by je viděla právě teď, ty džíny. Seděl přece za barem, ale ke své smůle si je dost dobře zapamatovala. Až *příliš* dobře, povzdechla si. Jenomže ani opravdu dobrý vzhled neznamenal, že by se díky němu mohl nějaký muž dostat na její seznam. Vlastně spíš naopak. Hm, jen o důvod víc mít se na pozoru.

„Ty máš zatraceně pevné nervy, že nazýváš Claye svou rodinou. Vždyť o něm *vůbec nic* nevíš.“ Ani náhodou se jí nechtělo zaplétat do hovoru s mužem, kterému během posledních šesti měsíců tolikrát položila telefon. McKenna mávla na zákazníky, kteří si přáli zaplatit.

Bude nejlepší, když nechá toho nafoukance Kingsleyho trochu vychladnout. Ani náhodou mu nehodlala dát to, pro co si přišel. A vůbec. Jak se opovažuje pochybovat, že má Clay sestru?

O dvacet minut později ji ta myšlenka stále ještě trápila. Dotkl se citlivého místa a staré rány se otevřely. Vyměnila si pár rybářských historek s Rykerem, který usoudil, že bude nejrozumnější, když tu těch svých vyhraných dvacet babek rovnou utratí. Koneckonců, byla to ona, díky komu je vyhrál. Byla ráda, že je v jejím

podniku stálým hostem. Nebo spíš v podniku, který se snad jednou jejím stane, až ho Claytonovi splatí. Zatím jí ho přenechal, aby se o něj starala, když se před osmnácti měsíci vrátila do Dutch Harbor sama a bez peněz.

A o tom by skutečná rodina měla být, pomyslela si a stále ještě trochu našťvaná se koutkem oka podívala na Quinta Kingsleyho. Stále seděl u baru, jako předtím, až na to, že nyní měl společnost. Posadila si k němu Angela Forrestová, vdova po kapitánovi rybářské lodi, kterého si i s jeho lodí před pěti lety vzalo moře. Angela byla půvabná a udržovaná žena ve skvělé kondici. Bylo jí tak kolem padesátky a upíjela ze sklenice zázvorové pivo, na které se tu pravidelně každé odpoledne zastavila. Přikyvovala a smála se všemu, co jí pan Nadutec vykládal.

Angelu měli všichni místní lidé rádi a byla to ona, kdo se většinou ujal přivítání nově příchozích do místních končin. McKenna si představovala, že tak kdysi i celá léta vítala nové členy posádky na lodi svého manžela. Však také přinejmenším polovina lidí, co tu teď v Cyclone Shack sedí, se alespoň jednou lodí kapitána Forresta svezli. A stejně tak, jak se k nim hezky choval kapitán na moři, starala se jeho žena, aby se rodiny členů posádky měly dobře tady na souši.

Musím Angelu upozornit, že se Quinton Kingsley v Dutch Harbor dlouho nezdrží, pomyslela si McKenna. Nebo snad ano? Quinton evidentně nepatří mezi druh lidí, jaký by si mezi sebou přáli.

„Tak se mi zdá, že ses nám tu do někoho zakoukala, McKenno. Líbí se ti ten novejš?“ zeptal se pološeptem Ryker, potutelně na ni zamrkal a otevřel si druhou láhev piva. Jeho otázka ji rychle vytrhla z myšlenek.

„No to určitě,“ odpověděla nabroušeně, aby snad o tom nebylo pochyb, a rychle se od Quintona zadívala jinam. Překotně začala sbírat prázdné sklenice ze stolu, kde seděl Ryker, až sklo zařinčelo. „Prosím tě, od kdy já pokukuju po přivandrovalcích? Já přece moc dobře vím, že nejlepší chlapi jsou odsud.“

Ryker se rozřehtal na celé kolo. „Tak nejlepší chlapi,

říkáš? Přesně tak ses vyjadřovala o mladým Billym Jenkinsovi, když jsi ho minulej tejden za ucho vyhodila z baru, co?“

McKenna se zamračila, když si vzpomněla, jak minulý pátek večer ztratila nervy s několika výrostky. Nejen že byli hluchí a dělali nepořádek, ale ještě začali obtěžovat mladé turistky, které si přišly do baru posedět. Takové chování těch přerostlých puberťáků totiž nebylo nic dobrého pro obchod, a navíc to uráželo ji jako ženu.

Nicméně scéna, jakou předvedla, byla patrně drobátko přes čáru. I když se jen snažila zklidnit pár výrostků a udělat přítrž jejich obtěžujícímu chování, zdá se, že to přehnal a někdo by mohl jako obtěžující chování vnímat spíš to její. Doufala, že se o tom divadle, jaké zahrála v pátek, moc lidí nedozví, ale nejspíš to bylo jen její zbožné přání.

„Ale no tak, Rykere.“ Mechanicky skládala prázdné a špinavé nádoby do plastového koše. „Billy a jeho kumpáni jsou ještě kluci, chlapi se z nich stanou teprve, až stráví první rybářskou sezónu na moři. *Celou sezónu,*“ dodala.

Ryker zvážněl a pozvedl láhev na znamení, že na její poznámce něco je. „Tak tak, to jediné ty syčáky dokáže přivést k rozumu. A k pokoře. Když bůh dá.“

S košem plným použitého nádobí pospíchala McKenna ke kuchyni a celou dobu se snažila nedívat směrem k místu, kde stále ještě Quinton Kingsley seděl. Jestli si i Ryker všiml, že po tom chlapovi pokukuje, potom si toho mohl všimnout i kdokoli jiný. Měla by si dávat větší pozor.

Však také po půl druhém roce práce tady na Aljašce, po celé ty dlouhé měsíce v zimě a vlhku, kdy slunce nevycházelo před desátou a zapadalo už po sedmi hodinách, se McKenna naučila být silná. A tvrdá.

Duševně, citově i fyzicky.

Dokázala tu zapadnout mezi ostatní. Stala se jednou z nich. Tak co by nedokázala odolat nějakému chlápkoovi, který si to sem nakráčí a před kterým by se, sakra, měla mít na pozoru.